

стойността на които изкарваха на баснословна сума. Имаше, разбира се, нѣщо прѣувеличено въ това, но все пакъ тая пожертвувателность бѣше голѣма, не всѣки бѣше способенъ за нея и подобни примѣри можеха да се посочатъ само въ миналото. Стариятъ чорбаджия бѣше обкрѣженъ съ общо уважение и почитъ. Грѣховетѣ и недостатѣцитѣ му се забравиха. Виждаха се само добритѣ му дѣла и за тѣхъ сега говорѣха всички.

XI

Единъ сѣботенъ день, ония които първи се завърнаха отъ пазаря, донесоха новината, че дѣлото за нивитѣ между Вълчанъ Дуковъ и Гроздана се било разгледало вече. Спечелилъ Вълчанъ. Люляково се развълнува. Всички познаваха буйния нравъ и отмѣстителността на Гроздана и, вѣнъ отъ рѣшението на сѣда, прѣдвиждаха и другъ единъ край, жестокъ и кървавъ. Това можеше да се разбере и отъ подробноститѣ, донасяни постоянно отъ града. Нѣкои бѣха видѣли Гроздана още тамъ, други пъкъ бѣха го настигнали по ханчетата изъ пѣтя. Той се връщаль съ Тачката, и двамата били пияни, и нищо друго не се чувало отъ тѣхъ, освѣнъ люти закани срѣщу Вълчана. По всѣки познатъ човѣкъ тѣ изпращали на богатия чорбаджия своето „много здраве“ — зловѣщъ и сатанински поздравъ, отъ който настрѣхватъ коситѣ на човѣка. Нѣщо страшно и неизбѣжно имаше да се случи. Неправдата бѣше тѣй явна, че всѣки се туряше настрана. Заслужилиятъ и довчера почитанъ чорбаджия се видѣ изоставенъ. Никой не казваше добра дума за него. Напротивъ, съ нетърпение и съ голѣмо любопитство, въ което не липсваше и злорадство, всички чакаха да си дойде Грозданъ, за да видятъ какво ще направи.

Пазарджиитѣ отъ града си дохождаха обикновено късно. Не всички въ Люляково можаха да научатъ но-